

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέχρι πρόσφατα, ελάχιστος κόσμος χρησιμοποιούσε τη λέξη «πέος» στις συζητήσεις. Ακουγόταν κάπως γυμνή. Τουλάχιστον οι λέξεις της αργκό ήταν φορτισμένες με μια χροιά συντροφικότητας. Λέξεις όπως «πούτσος», «πούτσα», «ψωλή», «καυλί» μπορούσες να τις ψιθυρίσεις στοργικά, να τις μουγκρίσεις με μια τρυφερή απαξίωση, να τις χρησιμοποιήσεις σαν βρισιές. Αργότερα, το 1993, ο Τζον Γουέιν Μπόμπιτ, πρώην πεζοναύτης από μια μικρή κομόπολη του αμερικανικού Νότου, ακρωτηριάστηκε στο πέος από τη γυναίκα του. Οι γιατροί τού το επανασυγκόλλησαν, αλλά η ιστορία αυτή προκάλεσε τέτοιο πάταγο, που η επίμαχη λέξη έκανε το γύρο των ειδήσεων. Οι *New York Times*, που τα προηγούμενα είκοσι χρόνια είχαν χρησιμοποιήσει την εν λόγω λέξη μόνο τρεις φορές, τώρα την τύπωναν καθημερινά. Παρουσιαστές νυχτερινών ток σόου άρχισαν να λένε αστεία – αρχικά για το πέος του Μπόμπιτ, και στη συνέχεια για τα πέη εν γένει. Σιγά σιγά η λέξη κυκλοφόρησε παντού, σε βαθμό που άρχισε να κάνει την εμφάνισή της ως και στην κουβέντα και μάλιστα με σχεδόν άγνωστους ανθρώπους. Ο εκάστοτε ομιλητής που τη χρησιμοποιούσε κέρδιζε πάντοτε πόντους για την ευθύτητά του – παρ' όλ' αυτά όμως, η λέξη εξακολουθούσε να αιφνιδιάζει τους περισσότε-

ρους. Εξάλλου, στη Δύση τουλάχιστον, μας έχουν μάθει να προσποιούμαστε πως το πέος δεν υπάρχει.

Από τότε που άρχισα να δουλεύω αυτό το βιβλίο, έχω κάνει συζητήσεις επί συζητήσεων με θέμα το πέος, όλες τους κάπως αμήχανες. Κατ' αρχάς, με το που η λέξη «πέος» έρχεται στην κουβέντα, σχεδόν ό,τι και να πεις γίνεται διαφορούμενο. Ένα σωρό απλές βασικές λέξεις σχετίζονται με το πέος: μέσα, έξω, σκληρό, μαλακό, κεφάλι, κορμός, και πάει λέγοντας. Κάτι άλλο που με έφερνε σε δύσκολη θέση ήταν μια ανομολόγητη ερώτηση που ένιωθα να πλανιέται στον αέρα. Ήταν η ερώτηση που θα μου είχε κάνει ο πατέρας μου, αν ζούσε: «Τι πήγε στραβά, κορίτσι μου; Δεν είσαι κυρία πια;».

Θυμάμαι να είδα πέος πρώτη φορά σε ηλικία δέκα χρονών περίπου, ενώ γύριζα μόνη μου σπίτι με το μετρό. Καθώς περιμένα το τρένο, ένας άντρας, που στεκόταν πιο κάτω στην αποβάθρα, έβγαλε το πέος του από το παντελόνι του και μου το έδειξε. Ήταν μαύρος. Εγώ, πάλι, ήμουν τόσο αποφασισμένη να μην πάρω ειδηση περί τίνος επρόκειτο, που στην αρχή νόμισα ότι μου πρόσφερε γκοφρέτα σοκολάτας. Παρ' όλα αυτά, μου έκοψε αρκετά ώστε να γυρίσω απ' την άλλη και να βρω μια συμπαθητική κυρία για να σταθώ δίπλα της, παριστάνοντας την κόρη της.

Περίπου πέντε χρόνια αργότερα, μου συνέβη ξανά κάτι παρόμοιο. Ήμουν με τον πρώτο μου ενήλικο φίλο, έναν τελειόφοιτο του κολεγίου. Εκεί που χαμουρευόμασταν ένα βράδυ στο μπροστινό κάθισμα του αυτοκινήτου του, έβγαλε έξω το πέος του και μου το έδειξε. «Ωχ, όχι» είπα από μέσα μου. «Αυτά θα πρέπει να τραβάω για να γίνω γυναίκα και να κάνω σεξ;» Διότι, εκτός από αποκρουστικό, σαν εξωγήινο

τέρας, έμοιαζε συν τοις άλλοις να εξουσιάζει ολοκληρωτικά το φίλο μου, που –απ’ ό,τι φαινόταν– ενδιαφερόταν πιο πολύ γι’ αυτό παρά για μένα. Το είχε βγάλει έξω για να το φιλήσω και να το κάνω να νιώσει όμορφα. Έμοιαζε τόσο παράλογο έτσι όπως πεταγόταν μπροστά, με τις διογκωμένες φλέβες, το φλογισμένο κεφάλι, σαν να ’θελε να το σκάσει, να φύγει απ’ το μπροστινό κάθισμα του αυτοκινήτου και να πάει να βουτήξει κάπου δροσερά, σέρνοντας το αγόρι πίσω του.

– Τι θες να κάνω; ρώτησα.

– Ένα φιλάκι δώσ’ του μόνο, είπε εκείνος. Σε παρακαλώ.

Μερικές γυναίκες λένε ότι δεν τους αρέσουν τα πέη, ότι προτιμούν τα οπίσθια και τις πλάτες. Αλλά, σοβαρά τώρα, τι να σου κάνει μια πλάτη;

Διαισθανόμενη ποιο ήταν το συμφέρον μου, εξοικειώθηκα με το πέος –όχι εκείνου του αγοριού, αλλά κάποιου άλλου, κι ύστερα κάποιου άλλου– κι άρχισα να νιώθω τη δύναμή του και να βλέπω την ομορφιά του, ακόμα και να θαυμάζω την επιμονή του. Διότι ένα πέος με πάθος είναι ικανό σχεδόν για όλα, ψέματα; Παρ’ όλα αυτά, ποτέ δεν έκανα ερωτήσεις για το πέος και ποτέ δεν περιεργάστηκα κάποιο από πολύ κοντά. Μου φαινόταν μεγάλη αγένεια να καρφώνομαι.

Εν πάση περιπτώσει, δεν γινόταν να ρωτήσω αυτό που πραγματικά ήθελα να μάθω: πώς είναι, δηλαδή, να διαθέτεις τέτοιο όργανο. Πίστευα πως αν το μάθαινα αυτό, θα μπορούσα να καταλάβω τους άντρες και δεν θα έχανα την υπομονή μου με την αλλοπρόσαλλη, φαλλοκεντρική συμπεριφορά τους.

Τελικά, έμελλε να γνωρίσω τον Ενρίκε, έναν άντρα που του άρεσε να μιλάει για το πέος του. Μι-

κρός, στο Καράκας, ήταν παπαδοπαίδι. Αγαπούσε την Εκκλησία, αγαπούσε όμως και το πέος του. Και δεν καταλάβαινε γιατί, σύμφωνα με την Εκκλησία, ήταν κακό ν' αγγίζεις το πέος σου. Έτσι, αποφάσισε να μελετήσει τα πθή, και στο τέλος εγκατέλειψε την Εκκλησία.

Την ώρα του φαγητού, ο Ενρίκε μπορεί να μιλούσε για την πανοπλία του Ερρίκου Η΄, που όπως έλεγε βρισκόταν στον πύργο του Λονδίνου κι είχε μια τεράστια προεξοχή στον καβάλο. Έπιανε θέματα όπως η χειρουργική επιμήκυνση πέους, οι τεχνικές παράτασης της σύσης, οι πολλαπλοί οργανισμοί. Έλεγε για τους βασιλείς των Μάγια, που τρυπούσαν τελετουργικά τα πθή τους με αγκάθια σαλαχιών ή με σουβλιά από οστά ζώων, ώστε το αίμα τους να γονιμοποιήσει τη γη. Μιλούσε για τους δίμετρους φαλλούς που περιέφεραν οι ιερείς της θρησκείας Σίντο* στους δρόμους της Ιαπωνίας. «Δεν είναι όμορφο και συγκινητικό;» ρωτούσε μ' ένα ονειροπαρμένο χαμόγελο.

Άρχισα να διαπιστώνω ότι υπήρχε μια κουλτούρα του πέους μέσα στην κανονική κουλτούρα, που ασκούσε τη δική της επιρροή έστω κι αν κανείς δεν μιλούσε γι' αυτό το πράγμα, τουλάχιστον σ' εμένα. «Πολύ ενδιαφέρον» είπα στον Ενρίκε.

— Γιατί δεν γράφεις ένα βιβλίο μ' αυτό το θέμα; πρότεινε ο Ενρίκε.

Ντρεπόμουν πολύ να γίνω η συγγραφέας ενός τέτοιου βιβλίου. Δεν ήθελα ούτε να το διανοηθώ. Κι όμως δεν περνούσε στιγμή χωρίς να το σκεφτώ· η

* Θρησκεία της Ιαπωνίας με πολυθεϊστικό χαρακτήρα, που ενσωματώνει τη λατρεία μιας πληθώρας τοπικών θεών, από τον αρχηγό των οποίων πιστεύεται ότι κατάγεται ο αυτοκράτορας. (Σ.τ.Ε.)

ιδέα κόλλησε στο μυαλό μου ώσπου στο τέλος αποφάσισα ότι λίγη ντροπή ίσως μου έκανε καλό.

Έτσι ξεκίνησα να ερευνώ το θέμα – κι από τότε η ζωή μου άρχισε ν' αλλάζει. Έγινα γνωστή με τρόπους που δεν μπορούσα καν να φανταστώ. Σε όποιο πάρτι και να πήγαινα, κάποιος φίλος θα ανέφερε ότι έγραφα ένα βιβλίο για πέη, και τότε όλο και κάποιος θα άρχιζε να λέει ιστορίες για πέη ή να κάνει ερωτήσεις για πέη, και κανείς δεν μου μιλούσε για στιδήποτε άλλο. Οι άντρες άρχισαν να δείχνουν ένα διαφορετικό ενδιαφέρον, και δεν ήμουν σίγουρη ότι ήταν το ενδιαφέρον που ήθελα εγώ. Στο σπίτι έπεφτα με τα μούτρα σε βιβλία πονηρού περιεχομένου. Τρεις διαφορετικοί άνθρωποι μου έκαναν δώρο ζυμαρικά σε σχήμα φαλλού για τα Χριστούγεννα. Επέμεινα, ελπίζοντας να βγάλω κάποια φυσιολογικά συμπεράσματα. Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξα, ύστερα από ένα χρόνο μελέτης, συνεντεύξεων, και επισκέψεων σε μέρη σχετικά με τη λατρεία του φαλλού, ήταν ότι επρόκειτο για ένα ανεξάντλητο θέμα.

Δεν κατάφερα να αγγίξω παρά την επιφάνεια του θέματος, κι αφήνω τους άλλους να καταδυθούν στα βάθη του. Αυτό που κρατάτε στα χέρια σας είναι το βιβλίο ενός εξερευνητή, εν μέρει η καταγραφή των τόπων που επισκέφτηκα και των πραγμάτων που άκουσα και είδα εκεί, κι εν μέρει η αφήγηση των λεπτομερειών που ανακάλυψα.

Κατ' αρχάς, μερικές γενικές παρατηρήσεις:

Ερώτηση: Γιατί τόσοι άντρες βαφτίζουν το πουλί τους;

Απάντηση: Εσείς θα θέλατε να σας κάνει κουμάντο ένας άγνωστος;

Η πιο προφανής διαφορά ανάμεσα στους άντρες

και τις γυναίκες είναι ότι το σεξουαλικό όργανο των ανδρών προεξέχει. Κάθε φορά που ο άντρας χαμηλώνει το βλέμμα του, βλέπει το πέος του – το φιλαράκι του. Οι γυναίκες δεν νιώθουν την ίδια φιλία για τον κόλπο ή το αιδοίο τους, προφανώς επειδή χρειάζεται τεράστια προσπάθεια για να το δουν. Είναι δύσκολο να γίνεις κολλητός με κάποιον που δεν βλέπεις. Ενώ οι άντρες είναι ξετρελαμένοι με το πέος τους· ποιος δεν θα ήταν δηλαδή; Το πέος, παρ' ότι αποτελεί μέρος του ανδρικού σώματος, φέρει σαφείς ενδείξεις αυτόνομης οντότητας. Τα πέη αλλάζουν μέγεθος, σχήμα και χρώμα, ως διά μαγείας. Παρ' ότι μικρά σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα, κάνουν κουμάντο ακόμη και σε θεόρατους άντρες. Ένας άντρας μου εκμυστηρεύτηκε ότι αποκαλεί το πέος του «σύντροφο των καλύτερων στιγμών» του». Κανείς δεν το λέει στις γυναίκες, αλλά η σχέση των ανδρών με το πέος τους είναι ίσως η πιο σημαντική της ζωής τους.

Διαφορετικά, γιατί να χτίσουν έναν φαλλοκεντρικό κόσμο, γεμάτο πράγματα που μοιάζουν με πέη ή που λειτουργούν σαν πέη; Τα φαλλόμορφα αντικείμενα είναι συνήθως ανδρικά αντικείμενα – όπλα, αυτοκίνητα, πύραυλοι, πούρα, ουρανοξύστες. Οι άντρες νιώθουν άνετα ανάμεσά τους και τα βλέπουν σαν σύμβολα ισχύος, ακριβώς όπως τα πέη αποτελούν σύμβολα ισχύος.

Δεν είναι εύκολο να είσαι άντρας. Άπαξ κι έχεις πέος, συναγωνίζεσαι όλα τα άλλα πέη, παλεύεις για το δικαίωμά σου στο γαμήσι. Κι όχι μόνο αυτό, ανησυχείς κι αποπάνω μην το χάσεις. Ο Φρόιντ πίστευε ότι αυτή η αγωνία, που την ονόμασε φόβο του ευνουχισμού, ήταν η ρίζα του προβλήματος μεταξύ ανδρών και γυναικών: Οι άντρες φοβούνται τις γυναίκες

επειδή φοβούνται μην γίνουν γυναίκες – άψωλοι άνθρωποι.

Ο Φρόνιτ, που προφανώς είχε μια μικρή εμμονή με το πέος, πίστευε επίσης ότι οι γυναίκες υποφέρουν από το φθόνο του πέους – ότι δηλαδή θέλουν να έχουν δικό τους πουλί. Ένας λόγος για τον οποίο οι θεωρίες του δεν έχουν πια την απήχηση που είχαν κάποτε είναι ότι, παρά τη διάνοιά του, δεν μπορούσε να ξέρει πώς ένιωθαν οι γυναίκες για τα πέη. Ελάχιστες γυναίκες θα ήθελαν στην πραγματικότητα ένα μεγάλο, γλοιώδες πέος στο κορμί τους, αν και δεν αποκλείεται να ήθελαν την εξουσία που πάει πακέτο με το να το είσαι ο κάτοχος ενός πέους. Όπως έχουν ήδη επισημάνει ουκ ολίγοι συγγραφείς, ο φθόνος του πέους είναι μάλλον ανδρικό σύνδρομο.

Φυσικά, ο λόγος για τον οποίο ενδιαφερόμαστε τόσο πολύ για τα πέη είναι επειδή έχουν στύσεις. Χωρίς τις στύσεις, το πέος θα ήταν απλώς ένα εργαλείο για την ούρηση, ένα πράγμα άνευ γοητείας. Σε στύση, το πέος είναι μια μηχανή του σεξ. Ένα ορθωμένο πέος αποτελεί υπόμνηση της θαυμαστής μεταμόρφωσης που έχει προηγηθεί και της πράξης για την οποία είναι πλασμένο – της εκτόξευσης σπέρματος με σκοπό τη δημιουργία νέας ζωής, ή «της απόθεσης του φορτίου του», όπως θα έλεγε και μια διαφήμιση για τηλεφωνικό σεξ. Κάθε άντρας θέλει να 'χει τη μεγαλύτερη στύση απ' όλους και φθονεί κάθε άλλον άντρα που μπορεί να τον ξεπερνάει.

Μέσα σε διάστημα ενός χρόνου, ζήτησα από αρκετούς άντρες να μου μιλήσουν για τη σχέση τους με το πέος τους. Στόχος μου ήταν να μάθω τι σημασία έχει το πέος για τους άντρες, και πώς αυτή επηρεάζει τη σχέση τους με τον κόσμο, με τους άλλους άντρες

και με τις γυναίκες. Όλοι μου οι πληροφοριοδότες προσήλθαν εθελοντικά στη συνέντευξη. Πολύ πριν βγάλω το μαγνητόφωνό μου, οι περισσότεροι από τους ετεροφυλόφιλους άντρες είχαν προσφερθεί να μου δείξουν το πέος τους. Απ' την άλλη, δεν είχαν και πολλά να μου πουν για το θέμα. Ή δεν ήξεραν πώς να το πουν, ή δεν ήθελαν να το πουν για να μην γίνουν ρεζίλι. Οι ομοφυλόφιλοι άντρες που μίλησα μαζί τους ήξεραν περισσότερα για το θέμα και ήταν πιο συνεργάσιμοι. Αλλά, ακόμη κι απ' αυτούς, οι πιο πολλοί ντρέπονταν. Ένας, ο συνθέτης Νεντ Ρόρεμ, μου είπε εκ των υστέρων ότι αν του έπαιρνε άντρας τη συνέντευξη, θα του έλεγε πράγματα που δεν μπόρεσε να τα πει σε μια γυναίκα.

Όταν πρόκειται για το πουλί τους, οι άντρες αδυνατούν να φερθούν λογικά. Το λατρεύουν, αλλά ντρέπονται για τα πράγματα που κάνουν ή θέλουν να κάνουν μ' αυτό – αννανισμός, πίπα, διείσδυση από κάθε οπή, οτιδήποτε. Ακόμα κι αν απλώς θέλουν να κάνουν τρυφερό έρωτα, είναι ικανοί να νιώσουν αμηχανία, επειδή τα αισθήματα φέρνουν τους άντρες σε αμηχανία. Παρ' όλα αυτά, ωθούμενοι από το πέος τους, οι άντρες είναι ικανοί να φτάσουν σε απίστευτα, παράλογα, εξωφρενικά άκρα. Όπου τα συνάντησα, τα κατέγραφα.

Στόχος μου είναι να ανοίξω αυτό το θέμα για σας, έτσι ώστε όποτε το σκέφτεστε να χαμογελάτε.